

### ***Een boom knuffelen? Geen probleem***

*Door het coronavirus zijn er nieuwe woorden in ons dagelijks taalgebruik geslopen: onaangename zoals 'lockdown' en emotionele zoals 'knuffelcontact'. Dat laatste is een samengesteld woord dat vroeger totaal overbodig was. We knuffelden er toen op los, terwijl het nu zwaar gerantsoeneerd wordt. Met een huisdier kan het wel. En met een boom? Natuurliefhebbers en yoga-mensen deden dat eerder al, lang voor de invasie van het virus. Hun voorbeeld, zo blijkt uit berichten en artikels, wordt inmiddels gretig nagevolgd. Bomen knuffelen hoort soms bij bezinningsdagen en wordt aangeboden op workshops. Ik ben daar niet rouwig om. Een boom heeft veel te bieden: rust, troost, ontroering. Vooral een oude boom kan een bron van blijdschap zijn. Hij heeft een geschiedenis die misschien ver in het verleden duikt. Je voelt zijn harde schors, je ruikt zijn houten geur, ziet zijn stam die naar de hemel reikt, hoort zijn stem in het geritsel van twijgen en bladeren.*

*Dicht bij ons huis staat een linde die binnenkort 110 jaar wordt. Hij overleefde twee wereldoorlogen, groeide op met de wisselende bewoners, zag hen werken, rusten, feesten, rouwen. Hun kinderen klommen in zijn takken, speelden verstoppertje achter zijn dikke stam. Hij hoorde hen lachen, wenen, ruziemaken. Ooit droeg hij een Mariabeeldje en werd in mei versierd met wapperende, blauwe linten.*

*Soms sla ik mijn armen om zijn stam, leg een wang tegen zijn schors, probeer me een beeld te vormen van zijn wortels, het sap dat door zijn aders vloeit, de lucht die hij zuivert. Ik kijk omhoog naar de nesten waarin jong leven binnenkort hongerig om eten zal krijzen.*

*Bomen zijn een rijkdom, onmisbaar om onze planeet leefbaar te houden. Je hoeft geen bomenknuffelaar te zijn om dat te begrijpen. We zijn bewust bomen gaan planten. Nog lang niet genoeg om op te wegen tegen de aanzwelend betonwoede en de verwoesting van oerwouden en hun bewoners: zowel mensen, als dieren, bomen, planten.*

*Mooi aan bomen is nog dat kunstenaars hen in alle tijden geschilderd hebben, bezongen en beschreven. Dichter Hubert Van Herreweghen had zelfs een ontmoeting met God in een boom.*

*En ik herkende Zijn gezicht,  
bedacht en lachend in dat licht:  
Hij die mij liefhad en verdween,  
verschijnt mij soms in wolk of steen.  
In de beweging van een tak,  
een mus die neerstrijkt op het dak.  
Van iets wat schoon is en gering,  
de rilling, de verzilvering.  
Vandaag herkennen wij elkaar  
In Brabant, in een notelaar.*

*God vinden in een notelaar? Een oude linde? Een beuk van Buggenhoutbos?  
Wie weet?  
T.S.*